

mæssesviis vel kan anslaaes til en vis Pengeværdi, ligesaafuldt som i mange andre Tilfælde, hvor et Formuestab er Gjenstand for et Skjøn, og, naar Sagen sees fra Forbryderens Standpunkt, synes der ikke at være nogen skjellig Grund til, at den Omstændighed, at den Oversalbne dør, skal fritage den Skyldige for at yde Erstatning for Forskyrrelsen af den Oversalbnes Erhvervsvirksomhed, der jo ogsaa kommer hans Familie tilgode, da den Skyldige dog ifølge Fb. 4de Octbr. 1833 § 28 er pligtig til at yde Erstatning derfor i det Tilfælde, at den Oversalbne beholder Livet, om end maaskee kun for en stakket Tid. Som det turde være bekendt, ansees det ogsaa i andre Lande for noget ganske naturligt, at den, der ved en Forbrydelse eller endog kun en tilregnelig Uagtsomhed paafører Andre et betydeligt Tab ved at berøve dem deres Forsørger, bør give dem Erstatning derfor, og navnlig indeholder den norske Straffelov — der tillige i Kap. 26 § 4 ganske i Almindelighed paalægger Erstatningsansvar for den Skade, der tilspies Nogen ved Krænkelser af Frihed og Ære, og særligt forpligter den Paagjældende at give Erstatning til den Kvindeperson, hvis Ære han har skændet ved Vold og Svig — i det nævnte Kap. § 5 en Bestemmelse om, at den, der dømmes til Straf for at have forvolbt en Andens Død, er pligtig til at give den Dræbtes Hægtefælle eller uforsørgede Børn Erstatning for det Savn af det Fornødne til Underholdning eller Opdragelse, som maa antages derved at være dem paaført.

I Overensstemmelse med det Ovenanførte udtales i Udkastets § 296 ganske kort den almindelige Sætning, at Enhver, som har gjort sig skyldig i en Forbrydelse, er pligtig til at tilsvare den Skadelidende Erstatning. Man har ikke anseet det fornødent eller hensigtsmæssigt, her at gaae ind paa de nærmere Regler om flere Medskyldiges solidariske Erstatningsansvar og dette Ansvars Begrænsning til den Deel af den bevirkede Skade, som kan tilregnes enhver især af dem. Foraaavdt derhos den norske Straffelov i Kap. 26 § 3 indeholder den særegne Bestemmelse, at den, der hjælper en Gjældsfaenge ud af Arresten, skal med Hensyn til Skadeserstatning ansees, som om han havde

indgaaet Borgen for den Gjæld, for hvilken Fangen paa den Tid, Befrielsen skete, hensad i Arrest, skal man bemærke, at en saadan Bestemmelse neppe turde være vel begrundet. I Udkastets § 297 er derefter optaget en Regel om Forpligtelsen til at give Erstatning efter Rettens Skjøn for tilspiede legemlige Lidelser, Lyde og Banstir, der foraaavdt gaaer videre end den ovenfor nævnte Bestemmelse i Fb. 4 October 1833 § 28, som den deri indeholdte Betingelse for Erstatningsforpligtelsen, nemlig at den Skadelidende selv er uden Brøde, er ubeladt i Udkastets § 297. Hertil knytter sig § 298 om, at den, der paa en strafbar Maade har forvolbt en Andens Død, paa Begjæring derom, og som det forudsættes under selve den criminelle Sag, skal tilpligtes at give den Afdødes Hægtefælle og uforsørgede Børn en, ligeledes af Retten fastsat, Erstatning, enten en Sum engang for alle eller fortløbende Underholdningsbidrag for et vist Tidsrum, idet man har affattet Paragraphen paa en saadan Maade, at der hentydes til, at Fundamentet for Erstatningsansættelsen bør være Omfanget af det materielle Tab, som Familien med Rimelighed maa antages at have lidt ved at blive berøvet sin Forsørger. Og endelig gives i § 299 en Bestemmelse om Erstatning til den Kvinde, der er bleven krænket ved nogen af de i Udkastets Kap. 17 §§ 163—172 jfr. § 173 omhandlede grove Ulugtsforbrydelser, idet man dog deels har anseet det for rigtigt at fremhæve, at det Moment, hvortil der i denne Henseende væsentligst skal sees hen, er den indirecte Odelæggelse eller Forskyrrelse af hendes timelige Velfærd, af hendes Stilling og Forhold i den hvre Verden, som maatte være en Følge af den mere directe grove Krænkelser af hendes Ære, og deels har troet at burde give Bestemmelsen fakultativt, saaledes at det kun siges, at den Skyldige efter Omstændighederne skal kunne tilpligtes at betale hende en passende, af Retten nærmere fastsat, Erstatning derfor, idet det nemlig formeentlig maa erkjendes, at Omstændighederne i disse Tilfælde kunne stille sig saare forskjelligt, og at der navnlig ikke just altid vil være bevirket nogen Skade, hvorfor der med Føie kan være Tale om at yde en Pengeerstatning.